

RADA FUNDACJI

Halina Bortnowska-Dąbrowska
Jerzy Ciemniński
Janusz Grzelak
Michał Nawrocki
Marek Antoni Nowicki
Teresa Romer
Stefan Starczewski

ZARZĄD FUNDACJI

Prezes: Danuta Przywara
Wiceprezes: Adam Bodnar
Sekretarz: Maciej Nowicki
Skarbnik: Elżbieta Czyż
Członek Zarządu: Janina A. Kłosowska

Warszawa, 21 maja 2012 r.

.../OBS/2012/DG/DB

Szanowny Pan
Piotr Zientarski
Przewodniczący Komisji Ustawodawczej
Senatu RP
ul. Wiejska 6
00-902

Opinia Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka do projektu nowelizacji Ustawy – prawo prasowe (druk senacki 63 S, po pierwszym czytaniu)

W odpowiedzi na pismo z dnia 14 maja 2012 r., Helsińska Fundacja Praw Człowieka (dalej: „HFPC”) pragnie przedstawić swoje uwagi do projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo prasowe przygotowanego przez Komisję Ustawodawczą Senatu RP (druk senacki 63) w kształcie zaproponowanym w sprawozdaniu komisji po pierwszym czytaniu zawartym w druku senackim 63 S (dalej: „projekt”).

Na wstępie chcielibyśmy podkreślić, że pozytywnie oceniamy propozycje zmian, które zostały wprowadzone w aktualnym projekcie nowelizacji instytucji sprostowania w stosunku do pierwotnych rozwiązań przedłożonych przez komisję do konsultacji społecznych w marcu 2012 r. W szczególności z aprobatą przyjmujemy, iż komisja uwzględniła wiele postulatów zgłaszanych przez HFPC do pierwszej wersji projektu w opinii przekazanej do Senatu 25 marca 2012 r.¹, a także w piśmie HFPC z 17 kwietnia 2012 r., w którym wskazywaliśmy na niedawne rozstrzygnięcia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej: „ETPC”) w polskich sprawach dotyczących nałożenia odpowiedzialności karnej na redaktorów naczelnych za brak publikacji sprostowana (zob. *Kaperzyński p. Polsce*², *Sroka p. Polsce*³).

¹ Opinia HFPC dostępna na: http://www.obserwatorium.org/images/sprostowanie_senat.pdf

² Wyrok ETPC ws. *Kaperzyński p. Polsce* z 3 kwietnia 2012 r. (skarga nr 43206/07)

³ Decyzja ETPC z dnia 6 marca 2012 r. w sprawie *Sroka przeciwko Polsce* (skarga nr 42801/07)

Depenalizacja niedopełnienia obowiązku publikacji sprostowania

Przede wszystkim pragniemy wyrazić nasze zadowolenie w związku z zaproponowanym przez ustawodawcę zniesieniem odpowiedzialności karnej za przestępstwo niedopełnienia obowiązku publikacji sprostowania zgodnie z wymogami zawartymi w Ustawie – prawo prasowe (dalej: „pr. pras.”) opisane w obowiązującym art. 46 pr. pras i przeniesieniem wszelkich roszczeń związanych z dochodzeniem sprostowania na grunt prawa cywilnego. HFPC od dawna podkreśla, że utrzymanie odpowiedzialności karnej za odmowę publikacji sprostowania (bądź opublikowanie sprostowania wbrew ustawowym regulom) stanowi instrument nadmiernie ingerujący w prawo do swobody wypowiedzi oraz stoi w sprzeczności ze standardami wynikającymi z orzecznictwa ETPC. Tym bardziej cieszy nas, że projektodawca uwzględnił w uzasadnieniu projektu sygnalizowane przez HFPC argumenty przemawiające za depenalizacją, w tym m. in. przywołał wyrok ETPC ws. *Kaperzyński p. Polsce* oraz zdanie odrębne zgłoszone do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (sygn. K 41/07) przez sędziego Stanisława Biernata. **W ocenie HFPC, zniesienie odpowiedzialności karnej za brak publikacji sprostowania to jedyna droga do pełnego wykonania powyższych orzeczeń.** Co więcej, rozwiązanie to jest zbieżne ze stanowiskiem Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego (dalej: „MKiDN”), które w piśmie do HFPC z 30 kwietnia 2012 r.⁴ także opowiedziało się za wykreśleniem art. 46 pr. pras. Wyrażamy przy tym nadzieję, iż uchylenie art. 46 pr. pras. stanie się inspiracją dla wyeliminowania pozostałych przepisów karnych z pr. pras. przy okazji zapowiadanej - z jednej strony przez MKiDN, a z drugiej przez Polskie Stronnictwo Ludowe - kompleksowej nowelizacji tej ustawy.

Ponadto z aprobatą przyjmujemy inne zmiany wprowadzone do aktualnego projektu, przede wszystkim:

- wprowadzenie jednolitego (germańskiego) modelu reakcji na publikację w postaci sprostowania odnoszącego się do faktów, w miejsce budzącego wątpliwości interpretacyjne modelu mieszanego, przewidującego także obowiązującą dotychczas instytucję odpowiedzi;
- rezygnację z dopuszczania polemik z wypowiedziami ocennymi, w szczególności tymi, które nie stanowią zagrożenia dla dóbr osobistych. Prawo do repliki nie powinno umożliwiać nadużywania regulacji sprostowania w celu prezentowania dowolnych opinii, oderwanych od realiów poglądów czy komentarzy do prawdziwych faktów;
- uwzględnienie postulatu wprowadzenia efektywnego mechanizmu szybkiej publikacji odnoszącego się do faktów sprostowania, poprzez propozycję uchwalenia szczególnego, przyspieszonego trybu postępowania. Przewlekłość publikacji sprostowań zaprzecza istocie tej instytucji i pozbawia ją realnego wpływu na kształtowanie debaty publicznej.

Jednocześnie, chcielibyśmy zaznaczyć, iż w naszej ocenie, **niektóre elementy zaproponowanej nowelizacji nadal wymagają doprecyzowania lub uzupełnienia.**

⁴ „Mniej sankcji karnych dla dziennikarzy. Ministerstwo Kultury pisze nam co dalej z nowelizacją prawa prasowego.”, zob. na www.obserwatorium.org

Krąg podmiotów objętych obowiązkiem sprostowania

W naszej ocenie warto rozważyć przede wszystkim, szczególnie w kontekście rozwoju „prasy internetowej”, czy obowiązek sprostowania powinien dotyczyć tak jak dotychczas - wyłącznie dzienników i czasopism, czy także innych form prasy. Tym bardziej, że już dziś obowiązująca regulacja wydaje się w tym zakresie niespójna. Zgodnie z brzmieniem art. 32 ust. 1 pkt 4 obowiązek publikacji sprostowania dotyczy również „innego niż dziennik przekazu za pomocą dźwięku lub obrazu”, co nie odpowiada treści art. 31 ust. 1 pkt 1, w którym precyzuje się, że obowiązek publikacji sprostowania ciąży na redaktorze naczelnym „dziennika lub czasopisma”. Zasadnym wydaje się zatem zastąpienie terminu „dziennik i czasopismo”, terminem „prasa”, który zgodnie z art. 7 ust. 2 pkt 1 obejmuje także inne niż dzienniki i czasopisma formy przekazu medialnego.

Sprostowanie w Internecie

Zdaniem HFPC, projektodawca w niewystarczający sposób uregulował przede wszystkim kwestię sprostowania w Internecie. W art. 32 ust. 1 pkt 1 projektodawca zaproponował, aby redaktor naczelny miał obowiązek „opublikować sprostowanie na stronie internetowej, na której zamieszczono materiał prasowy będący przedmiotem sprostowania”. Należy pozytywnie odnieść się do koncepcji zakładającej, iż sprostowanie może dotyczyć wyłącznie treści, które można zakwalifikować jako „materiał prasowy” w rozumieniu pr. pras., a nie także innych rodzajów wypowiedzi/publikacji ukazujących się w sieci. Z pewnością nie można bowiem zgodzić się z poglądem, że wszelkie publikacje zamieszczane w Internecie, nawet gdy są regularnie uaktualniane, należy traktować jako prasę.

Tym niemniej, zaproponowana w projekcie redakcja art. 32 ust. 1 pkt 1, w naszej ocenie, pozwala na zbyt szerokie zakreślenie grupy podmiotów, do których będzie można zwrócić się z żądaniem sprostowania. Z treści tego przepisu wynika bowiem, że obowiązek sprostowania mógłby dotyczyć nie tylko prasy internetowej, ale także serwisów niebędących prasą, które zamieściły na swoich łamach np. przedruk artykułu prasowego z innego źródła. W naszej ocenie, zarówno osoby prowadzące strony internetowe, które co do zasady nie spełniają cech i funkcji prasy, ale zamieszczają zgodnie z literą prawa przedruki z prasy internetowej, bądź cytują fragmenty takich publikacji, jak również serwisy/aplikacje agregujące informacje z sieci - powinny zostać wyłączone spoza zakresu projektowanej regulacji. O tym, że prawo do sprostowania nie powinno odnosić się np. do blogów, mówi m. in. zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy⁵, które wyraźnie wskazuje, że obowiązek ten nie powinien dotyczyć takich serwisów internetowych „jak indywidualne strony prowadzone przez jednostki”. Z tego względu proponujemy posłużenie się w treści art. 32 ust. 1 pkt 1 zwrotem nakazującym publikację sprostowania na „stronie internetowej spełniającej wymogi definicji prasy w rozumieniu Prawa prasowego” ewentualnie „strony internetowej zarejestrowanej na podstawie art. 20 prawa prasowego”, w razie przyjęcia koncepcji fakultatywnej rejestracji prasy internetowej zaproponowanej w ostatnim projekcie noweli pr. pras. przygotowanego przez MKiDN z 8 grudnia 2010 r.

Działalność osób prowadzących portale internetowe niebędące prasą powinno regulować nie pr. pras., ale ustawa o świadczeniu usług drogą elektroniczną (dalej „uśude”), która przewiduje swoiste mechanizmy pozwalające chronić osoby dotknięte opublikowaną tam bezprawną treścią i reagować im np. na naruszenia dóbr osobistych (np. art. 14 uśude).

⁵ Zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy dotyczące prawa do odpowiedzi w środowisku nowych mediów z 15 grudnia 2004 r., pkt 7

Nałożenie na autorów powyższych stron internetowych obowiązku sprostowania byłoby także trudne do zaakceptowania w kontekście specyficznych cech Internetu, w szczególności możliwości anonimowej komunikacji (do kogo wówczas zgłosić żądanie sprostowania?; dzienniki i czasopisma muszą tymczasem posiadać stopkę redakcyjną i podlegają rejestracji), czy istnienia wielu narzędzi pozwalających na wyrażanie opinii użytkownikom sieci (np. poprzez komentarz na forum czy pod danym artykułem). Objęcie serwisów internetowych niebędących prasą wymogiem sprostowania oznaczałoby ponadto nałożenie na nich innych obowiązków, a także prawo do korzystania z przywilejów zarezerwowanych dziś dla tytułów prasowych.

Na marginesie wypada powtórzyć, iż problem z precyzyjnym określeniem których serwisów internetowych dotyczy obowiązek publikacji sprostowania nie zostanie w pełni rozwiązany dopóki pr. pras., w tym definicja prasy, nie zostanie kompleksowo dostosowane do specyfiki Internetu. Poza zmianą regulacji sprostowania, wymaga to reformy także innych instytucji pr. pras.

Kolejną kwestią wymagającą rozważenia jest **termin umieszczenia sprostowania w prasie internetowej (art. 32 ust. 1 pkt 1)**. Z uwagi na techniczną łatwość jego publikacji na stronie WWW w dowolnym czasie⁶, a także możliwość szybkiego powielenia prostowanej wypowiedzi przez innych użytkowników Internetu, „sztywny” **termin 3 dni, proponujemy zastąpić konstrukcją nakazującą „niezwłoczną” publikację sprostowania, jednak „nie później niż w terminie 3 dni od dnia jego otrzymania”**.

Należy również zaznaczyć, że aktualny projekt wciąż nie określa precyzyjnych zasad publikacji odpowiedzi w „prasie internetowej”. Co prawda projektodawca uściślił – jak wskazano wyżej – termin publikacji sprostowania oraz kwestię zakazu jego komentowania przez redakcję tego samego dnia (art. 32 ust. 6), nie określono jednak **szczegółowego miejsca jego zamieszczenia**. Tymczasem zaprezentowanie jakiegoś materiału w Internecie odbywa się na zupełnie innych zasadach niż w tradycyjnej prasie. Nie ulega zatem wątpliwości, że nie jest możliwe analogiczne stosowanie w tym zakresie reguł obowiązujących w druku. Przypomnijmy, że kwestia miejsca publikacji sprostowania w sieci powoduje obecnie problemy interpretacyjne w pracy redaktorów naczelnych oraz w procesie stosowania prawa. Jako przykład można podać monitorowaną przez HFPC sprawę red. Jarosława Kopcia z „Tygodnika Pułtuskiego”⁷, który został oskarżony o niedopełnienie obowiązku publikacji sprostowania po tym jak zamieścił je w osobnym pliku załączonym do prostowanego artykułu. Sąd najpierw uniewinnił oskarżonego uznając, iż wypełnił wymogi wynikające z pr. pras. Wyrok ten został jednak uchylony i w wyniku ponownego rozpoznania sprawy, J. Kopeć został skazany z art. 46 pr. pras., gdyż sąd uznał, iż sprostowanie pojawiło się, gdy „artykuł został przesunięty na dalsze pozycje” ze strony głównej i zainteresowanie nim zmalało. W efekcie, zdaniem sądu, sprostowanie zostało umieszczone w niewidocznym dla ogółu czytelników miejscu (wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce z 8 listopada 2011 r., sygn. II Ka 345/11).

Sprostowanie w Internecie powinno pojawić się na podobnych warunkach jak prostowany tekst, a także powinno być dostępne w serwisie internetowym tak długo jak dostępna jest w nim prostowana publikacja. Proponujemy zatem, aby obowiązek publikacji sprostowania

⁶ *Ibidem*, pkt 6

⁷ „Sprostowanie w Internecie – jakie standardy?”, http://www.obserwatorium.org/index.php?option=com_content&view=article&id=3887:spostowanie-w-internecie-jakie-standardy&catid=40:zkraju&Itemid=34

obejmował umieszczenie go w analogicznym miejscu, w którym wyświetlał się prostowany artykuł (na stronie głównej, lub w odpowiedniej zakładce) przez **jeden dzień**. **Jeśli natomiast artykuł nadal jest dostępny w serwisie, informacja o sprostowaniu powinna zostać z nim powiązana, a jego treść udostępniona choćby za pośrednictwem linku.**

Uważamy ponadto, iż ustawodawca powinien przesądzić kwestię publikacji sprostowania w odniesieniu do **zasad archiwizowania sprostowanych materiałów prasowych w Internecie**. Kwestia ta nie została uwzględniona przez autorów projektu nowelizacji. Po pierwsze zamieszczenie sprostowania powinno dotyczyć wszystkich edycji prasy tj. jeśli sprostowanie dotyczy wypowiedzi, która ukazała się w wersji drukowanej, powinno być automatycznie zamieszczone także w sieci, jeśli prostowana wypowiedź została opublikowana jednocześnie w wersji elektronicznej. Po drugie, jeśli następnie tekst jest udostępniany do wiadomości publicznej w archiwach elektronicznych, należy zamieścić sprostowanie lub informację o nim wraz z odniesieniem do jego treści, tak by zwrócić uwagę użytkowników na fakt sprostowania pierwotnie opublikowanych informacji⁸. Wymóg taki znajduje oparcie w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego⁹ oraz praktyce ETPC¹⁰. W tym kontekście warto zwrócić także uwagę na zakomunikowaną przez ETPC sprawę *Węgrzynowski i Smolczewski p. Polsce* (nr skargi 33846/07), która dotyczy tej samej problematyki.

W odniesieniu do stron internetowych należy również rozważyć kwestię **autosprostowania**, tj. gdy redaktor naczelny dokonuje zmiany treści pierwotnej publikacji. W takich przypadkach nadsyłanie sprostowania staje się bezprzedmiotowe, konieczne jest jednak, aby redaktor naczelny był zobowiązany do umieszczenia obok poprawionego tekstu wzmianki o tym, iż został on zmodyfikowany. W opinii HFPC, zaproponowane powyżej rozwiązania pozwalają uwzględnić realia funkcjonowania Internetu, które ze względu na globalny zasięg sieci oraz łatwość rozpowszechniania w nim informacji, mogą niekiedy osłabić wymowę instytucji sprostowania.

Przyspieszone postępowanie o sprostowanie

Pozytywnie oceniamy wprowadzenie do projektu szczególnego, przyspieszonego, nieprocesowego trybu postępowania prowadzonego przed sądem cywilnym w sprawach o sprostowanie. Powody przemawiające za jego wprowadzeniem przedstawiliśmy w opinii do pierwotnej wersji senackiego projektu nowelizacji, wskazując jak ważna jest szybkość ukazania się sprostowania w mediach. W naszej ocenie nieuzasadnione są obawy, jakoby wprowadzenie przyspieszonego trybu w nadmiernym stopniu obciążało sądy mające orzekać na podstawie art. 39 pr. pras. Wynika to po pierwsze z ograniczenia zakresu przedmiotowego informacji objętych prawem do repliki na skutek pozostawienia w ustawie wyłącznie instytucji sprostowania odnoszącego się do faktów. Powinno to doprowadzić do zmniejszenia się liczby postępowań toczących się w związku z art. 31 pr. pras., wyeliminowana zostanie bowiem możliwość domagania się publikacji odpowiedzi na wypowiedzi ocenne. Po drugie, dostępne statystyki¹¹ (dotyczące postępowań karnych z art. 46) wskazują, iż prawomocnie zakończonych wyrokiem skazującym postępowań o brak publikacji sprostowania było zaledwie kilka rocznie. Praktyka HFPC wskazuje jednocześnie, że autorzy sprostowań lub

⁸ A. Jaskiernia, „Prawo do odpowiedzi w świetle standardów Rady Europy”, PiP 2006 nr 6

⁹ Orzeczenie Sądu Najwyższego z 28 września 2011 r., sygn. akt I CSK 743/10

¹⁰ Wyrok ETPC w sprawie *Times Newspapers p. Zjednoczonemu Królestwu* z 10 marca 2009 r., skarga nr 3002/03 i 23676/03

¹¹ Przekazane HFPC przez Ministerstwo Sprawiedliwości w ramach dostępu do informacji publicznej, a także opublikowane na stronie internetowej MS.

odpowiedzi, którzy uznali, że redaktorzy naczelni niezasadnie odmówili ich publikacji, sięgali raczej po środki karne, a nie cywilne (do HFPC trafiło do tej pory łącznie 5 spraw na podstawie art. 46 pr. pras. i żadna na podstawie art. 39 pr. pras.). W naszej opinii 30 – dniowy termin na rozpoznanie sprawy jest realny, o ile sądy będą koncentrowały się na badaniu czy sprostowanie spełnia warunki określone art. 31 – 33 pr. pras., a nie na ocenie treści spornego artykułu, czego poszkodowany może dochodzić w odrębnym postępowaniu, w np. o ochronę dóbr osobistych. **Uważamy jednak za zasadne wydłużenie terminu na złożenie apelacji od orzeczenia sądu pierwszej instancji określonego w art. 39 ust. 3 do 7 dni.** Zaproponowany obecnie trzydniowy termin wydaje się zbyt krótki na rzetelne przygotowanie takiego środka odwoławczego, w szczególności, gdy strony będą chciały przed podjęciem decyzji o wniesieniu apelacji skorzystać z konsultacji prawniczych.

Warunki odmowy publikacji sprostowania

Celem senackiej nowelizacji jest wdrożenie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 1 grudnia 2010 r. W uzasadnieniu do wyroku Trybunał wskazał, iż przesłanki odmowy opublikowania sprostowania powinny być zakreślone przez ustawodawcę w sposób jak najbardziej precyzyjny, jednocześnie nie powinny stawiać redaktora naczelnego w pozycji „sędziego we własnej sprawie”. W świetle powyższych wytycznych Trybunału, należy ponownie przeanalizować warunki odmowy publikacji sprostowania zaproponowane w **art. 33** projektu.

Zdaniem HFPC, przy założeniu przyjętym w projekcie, iż sprostowanie dotyczy wyłącznie faktów, nie ma potrzeby utrzymywania przesłanki „naruszenia dóbr osobistych” (**art. 33 ust. 1 pkt 2**). W tym miejscu należy wskazać, że określenie czy dana wypowiedź narusza dobra osobiste jest często niełatwym zadaniem sądów orzekających w sprawach z art. 23-24 Kodeksu cywilnego. Nałożenie tego typu wymogu na redaktora naczelnego stanowi zbyt ogólnikową przesłankę odmowy publikacji sprostowania i stoi w sprzeczności z wytycznymi ww. wyroku Trybunału Konstytucyjnego, który podkreślił, iż nie należy nakładać na redaktorów naczelnych obowiązków niemożliwych do wykonania, wymagających posiadania profesjonalnej wiedzy prawniczej.

HFPC pragnie jednocześnie zwrócić uwagę na **katalog przesłanek obligatoryjnych uzasadniających odmowę publikacji sprostowania opracowany przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, który został przedstawiony na posiedzeniu Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Praw Człowieka w dniu 8 maja 2012 r.** Wydają się jednak, iż do obligatoryjnych przesłanek odmowy opublikowania sprostowania zawartych w propozycji Ministerstwa niezbędne jest dodanie okoliczności, w których redaktor naczelny odmawia publikacji sprostowania ze względu na obraźliwy czy wulgarny język w nim zawarty.

Jednocześnie zasadnym wydaje się utrzymanie przesłanek fakultatywnych odmowy sprostowania, które ułatwiają one redaktorowi naczelnemu podjęcie decyzji o jego publikacji. Postulujemy zatem utrzymanie przesłanek fakultatywnej odmowy o następującej treści:

„Art. 33.2. Redaktor naczelny może odmówić opublikowania sprostowania, jeżeli:

- 1) sprostowanie odnosi się do wiadomości poprzednio sprostowanej
- 2) sprostowanie nie dotyczy treści zawartych w materiale prasowym.

W szczególności istotne wydaje nam się wprowadzenie przesłanki zaproponowanej w pkt 1, gdyż pozwoli to rozwiązać problematyczną sytuację, w której do redaktora naczelnego dociera duża ilość sprostowań dotyczących tego samego materiału.

Zawiadomienie o odmowie publikacji sprostowania i jej przyczynach

W ocenie HFPC należy ponadto wydłużyć „sztywny” termin na przekazanie przez redaktora naczelnego odmowy publikacji sprostowania określony w art. 33 ust. 2 z 3 do **7 dni**. Zobowiązanie redaktora naczelnego, aby przekazał taką odpowiedź niezwłocznie (tj. bez nieuzasadnionej zwłoki) wystarczająco zabezpiecza interesy prostującego gwarantując szybkość ukazania się sprostowania. Z drugiej strony, 7 dniowy termin w większym stopniu chroni redaktorów naczelnych, którzy niekiedy z przyczyn obiektywnych (które w razie czego musieliby być w stanie wykazać przed sądem) nie są w stanie w krótkim czasie wywiązać się z obowiązku zawiadomienia o odmowie publikacji. Dlatego też, w naszej ocenie, taka konstrukcja zmierza do lepszego wyważenia interesów obu stron.

Sposób procedowania nad projektem

Na koniec chcielibyśmy podkreślić, iż na docenienie zasługuje sposób procedowania Senatu nad omawianą inicjatywą ustawodawczą, w szczególności wola zorganizowania i przebieg rzetelnych konsultacji społecznych. Należy tu przede wszystkim wyróżnić szeroki dostęp do informacji o konsultacjach, nieograniczone zaproszenie do zgłaszania opinii, określenie adekwatnego terminu na składanie uwag do pierwotnej wersji projektu, a także rzeczywistą otwartość projektodawców na zgłaszane uwagi i gotowość uwzględnienia ich w dalszych pracach, które pozwoliły zmodyfikować pierwotny projekt w kierunku zasługującym na aprobatę.

Taki sposób procedowania nad projektem daje nadzieję, iż nowelizacja przyczyni się do stworzenia nowoczesnego i wyważonego modelu sprostowania, który zapewni równowagę pomiędzy interesem prostującego do szybkiego środka służącego kształtowaniu opinii publicznej, a niezależnością redakcyjną pozwalającą ograniczyć obowiązek dopuszczenia w medialnym przykazie dowolnych czy nieprawdziwych informacji. Mamy również nadzieję, że nowelizacja sprostowania stanie się impulsem do podjęcia wzmoczonych prac nad kompleksową reformą pr. pras., która będzie współgrać ze zmianami zaproponowanymi przez Senat. W razie dodatkowych pytań lub wątpliwość co do zgłaszanych przez nas uwag, pozostajemy do dyspozycji projektodawcy.

W imieniu Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka,

[Handwritten signature]
[Handwritten signature]
[Handwritten signature]
Danuta Przywara
Prezesa Zarządu

Stanowisko przygotowane przez Dorotę Głowacką oraz Dominikę Bychawską – Siniarską z Obserwatorium Wolności Mediów w Polsce Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka.